

ποιημένων sunt mutabilia, quia tantum fuerunt figurae 'ac typi verorum, sive novorum, quae per mortem Christi sancta sunt. Ita certe Paulus ipse *τὰ αἰχματόπομφα & τὰ χειροπόμφα* distinguit, dum posterius vocabulum interpretatur per *ἀνθίνπα τῶν ἀληθινῶν*. Hebr. IX, ii. 12. 24. Idque Syrum voluisse, probabilissimum est, qui verba nostra *ως πεποιημένων* reddidit *προpterea quod facta sunt*, id est propterea, quod ea omnia fuerunt typica. Et haec est praecipua causa, ob quam V. T. abrogari debuit, quod praeter umbram futurorum sive verorum ista oeconomia in se continuerit nihil. Et hoc tanquam argumento principe utuntur Apostoli in confirmanda sententia, V. T. ex mente divina abrogari debuisse. Id omnes fere tabulae Apostolorum loquuntur. Consule, si placet, in primis Coloss. II, 17. Hebr. X, i. IX, 9. 23. VIII, 5. Eandem ob causam Scriptores Novi foederis, V. T. omnibus numeris absolutum fuisse negant, quod innumerae myriades sacrificiorum ne unum quidem crimen sua virtute delere potuerint atque expiare, quare Vetera illa *αὐτενὶ νοῇ πῆγχαὶ σορχεῖα* dicuntur Gal. IV, 9. 10. Hebr. VIII, 7. X, i. Quot denique extant vaticinia Hebraei codicis de antiquatione Veterum illorum olim futura! Quae si antiquitas Iudaica perspicere non recusasset, sane errore illo, quo misere periit, ac etiamnum complures pereunt, facile caruisset. Nobis (6) duo duntaxat huius rei testimonia excitasse satis esto Ierem. XXXI, 31. 32. 33. 34. Hebr. VIII, 8-13. & Danielis IX, 27. Tandem manifestum est, Christo praesente Vetera ista abrogari oportuisse, alias enim Christus inutilis esset Gal. V, 2. Ille scilicet finis erat Christi humana carne induti, ut uno sacrifici

(6) überiorem huius rei pertractionem vide apud *VITIUSIVM* l. c. lib. IV. cap. XIV. *De Antiquatione Veteris Testamenti* pag. 629. sequ.